

Géczi János

VERS A VÁSÁRLÁSRÓL

A pulthoz érve fogyott el a levegő.
Markoltam a fedlap peremét, ráfogtam
a sok régi tenyéryomra. Ha az ég is
segített, elhadartam amikért küldtek.
Vekni kenyér, két felnőttre és gyerekre
főzet szafaládé s vékony héjú citrom,
ha az leves. Voltak osztálytársak, akik
a falra függesztett fényképet bámulták
ilyenkor, én asztalos apám kezének
munkáját, a medvecukros üveg, petró,
sósborszeszcukor-ampullák, s az úrhajós
csokoládé tárhelyét, a pult gondosan
gyalult, késszabdalta, ám műremek lapját.

VERS A MÉZGÁRÓL, AMI TÖPRENGÉSRE AD OKOT

A dinasztia uralkodása
idejében a famíliának
a javakból semmi sem jutott.
Ezzel a versmondattal álmodtam,
aminek az igazságtartalma
felriasztott. Testemet meggyfaszag
burkolta be. Egyik férfiósöm
szájába folyékony macskaméz
csepegtettek, a vergődésére
és a ciánízre, miként a déd-
és nagyapám, s az apám, emlékszem
magam is.

VERS ARRÓL, AKI MINDENT SZÜNTELEN HALL

A számanincs szolgáltatók mindenséget
keresztül-kasul átjáró adásait
egyszerre hallotta. A pravoszláv zsoltárt,
mézillatú sorokat a gyerekkorból.
A mindenthallás begyűjtötte a závár
csapódását és a hornyolt töltényhüvely
koppanását az átfagyott föld ajtaján,
a surrogást, amit a forralás végén
a kifutó tej kelt. Időnként kétszeres
sebességgel az omlatag garázsfallnál
az egyérintőzés labdapuffogását.
Délutánonként a fecskék villanydrótok
közti szárnyalását s a palacsintában
fecskefarkat ott hagyó harapás hangját.
Chopin-keringőket az óraváltáskor.
Futballkörkapcsolást. Rádiójátékot
a letépett körmokről, szünetmentesen.
Az együtthallásból kivehetővé vált
az idő kerregése s az univerzum
összegezte a mindenhonnan érkező
vizet verő malomkerékcsattogást, de
azokat mindenkor zűrzavar követte.